

Publicerad 2012-11-30 01:33 av Tarantaran

livstrauma av att bli född..ett misstag..

när började jag gråta..?

livssorgen grep tag i mig

som mycket liten..

försökte motverka den genom

att göra goda gärningar från

den stund jag kunde: hjälpte

mor genom att värma för henne

strykjärnet, som låg på hennes

älskade mörkgröna sammetspall

och mycket annat som en tvååring

kan tänkas kunna hjälpa med..

alltid hjälpsam men ingenting

hjälpde mot livssorgen..inga

toppbetyg..inga sommarlov..

inte ridstallet..ingen sport..

allting som man fick försöka

med själv för att föräldrarna

hade ingen tid och det bara

blev så..sorgligt och ensamt

bland folk..kompisar..släktingar

som det kan bli om man inte

hittar någon likatänkande..och

det verkade hopplöst svårt..

det kändes mera som att jag

fick genomlida mera oönskat

sällskap och prat bara för att

jag var så snäll och vänlig..för

jag trodde fortfarande det skulle

hjälpa mot sorgen jag bar..

eller straffet som jag hade

börjat se den som i tonåren

och mitt stora läsintresse..

det såg inte ljust ut för

människor så mörkttänkande

som jag..fast jag berättade

förstås för ingen..för de tyckte

redan att jag var litet udda

och konstig tänkare..så ung..

sedan blev man äldre..hade

förhållanden med olika icke-
själsfränder olika långa tider..
jag ville inte förlova mig..inte
gifta mig..för jag trodde att
det fanns någon liknande
någonstans..som också
väntade..på mig..hade
långa förhållanden av
vänskaplighet..och av
lättja och bekvämlighet..
var fortfarande ledsen inombords..
fortfarande snäll i hopp om att
få förlåtelse och få bli glad..
fortfarande med en hemlig
önskan att en dag träffa
en som tänkte likadant..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tarantaran med Poeter.se id #42206 innehar upphovsrätten